

Lucija Štepančič
V ČETRTEK OB ŠESTIH

*Po stopnicah se vzpenja Ignacio
z vso svojo smrtjo na hrbtu*

Federico Garcia Lorca, Prelita kri, Cante Jondo

1

Danes bom srečala Davorja, ki me bo okužil z aidsom, ampak seveda nimam pojma o tem. Kako le? S tem da zdaj, leta 1998, ni še nobenega pravega zdravila. Tako da se ne obremenjujem s takimi, še ne. Pač pa grem popoldne malo ven. Za okuževanje je še dosti časa, še cele ure. Sicer pa mi sploh ni do nikogar, še vedno si domišljam, da mi greš samo ti lahko po glavi. Posebno danes, ko sem te poklicala. Govorilnice so že prava redkost, kar do Tromostovja sem se morala potruditi. Na cesti je še vedno gužva, en tak zblojen poletni dan, ki gre h koncu, ljudje pa še kar bezlajo naokoli. Center mesta je čisto zabasan z avtomobili, tu sploh nikomur ne pride na misel, da je še kaj drugega na svetu, morje in počitnice na primer. Bedniki.

Vsaj to imam, da prav nikomur ni mar zame, da sem tukaj skorajda inkognito. Sami leteči norci uslužbenski. Le kaj bi rekli, če bi vedeli, da te še vedno vsak četrtek ob šestih pokličem? In to iz govorilnice. Tako kot danes, ko še posebej pazim, da bom točna, čeprav mi je bilo že vnaprej jasno, da te že spet ne bo doma. Saj te nikoli ni. Ampak se vedno oglasi Magda, ki mi pove, da si šel na tenis.

Na tenis! Ta je pa dobra! Lepo ji to nakladaš, in zraven še misliš, da ti bo verjela. Tako si ji govoril takrat, ko sva bila skupaj, celi dve leti si jo s tem nategoval in jo očitno nateguješ še zdaj, le da ne več zaradi mene. Magda je vselej enako prijazna, enako korektna, čeprav bi lahko že zdavnaj

pokapirala, da tule nekaj smrdi. Kako, da ne popizdi že enkrat? Saj bi končno tudi njo lahko zanimalo, s katero si pa zdaj. Če seveda ni popolnoma tupa. Ampak se mi zdi, da ni. Prav nasprotno.

Potem je vse po starem, spet se oglasi Magda, spet je vsa prijazna, spet poslušam, kam da si šel, z ničimer mi ne da vedeti, da si me je zapomnila, in niti nobene nestrpnosti ne pokaže, niti toliko se ne spozabi, da bi prehitro odložila. Se sprašujem, če ni prav to vrhunska perverzija, odgovarja pa mi seveda le še signal za prekinjeno zvezo. Vesolje se skrči na velikost slušalke iz javne govorilnice. Na prešvicano plastiko in umazano šipo. Na kartico, ki skoči ven, čez sekundo. Na Tjašin fris čez dve sekundi. Ko stopim vstran in kozmos spet vdihne nekaj zraka: tako se poveča na velikost Prešernovega trga, svoje hiše in človečke dobi nazaj, po njem se spet vozaka in drvi, kot da se nikoli ne bo nehalo. Prazno stanovanje na oni strani slušalke skoči spet nazaj v ozadje. Nekam daleč. V smer sever-severovzhod. V prvem planu pa Tjaša, čakajoča, da se spakiram na prosto. Kot da bi mi samo še njen histerični smeh manjkal do popolne sreče. Pa kje si mi ti, zaboga?

Tjaša, ja, ona, se spomniš? Saj sem ti pravila, to je tista, ki ima sobo takoj naprej od mene. Tjaša, seks bomba, ki jo bo vsak čas razneslo, taka se zdi tipom. Pred starimi tetami se dela pa nekakšno pridno pupo. In zdaj kar na licu mesta ugotovi, da sem za stvar, in to naj bi jo neskončno veselilo. Vsaj če naj bi se sklepalo po rezanju. Pa greva. Seveda se ji niti ne sanja, da sem perverznica, ki kliče iz govorilnice, zato da ne bi bilo mogoče odkriti moje številke. In da takole napol anonimno gnjavim ubogo žensko, ki ni nič kriva, povrhu vsega je pa še prevarana. Tjaša ne ve ničesar, še dobro, bi ji bilo pa že preveč vseč vse skupaj. Ji je pa jasno vse o hardfakerjih, ne boš verjel. Odkar je

prejšnji mesec zalegnila s Škisom in od takrat naprej obvlada ves kozmos, iz fundamenta. Majhna, a sočna, kot en skravžljan hudiček, čeprav v faco nič posebnega, še mozo-ljasta povrhu, a vseeno zalogajček. Edota ima pa za financ ministra, ali kaj?

Prešernov trg se medtem izteče, pa Trubarjeva tudi, kot da je to kakšno čudo, ko hodiva in hodiva, baba očitno resno misli, jaz pa, kot da nimam druge izbire, kar za njo, kot kakšna ovca. A Edo sploh ve, kaj si je nakopal, kakšno trapo? Se bo pa na koncu name jezil, ubogi hudič si zares predstavlja, da bom jaz zdaj kar nekakšna gardedama tukaj. Da bi z metlo odganjala raznorazne špicparkelje, ki kot da ne opazijo, da ima Tjaša v bistvu prav kratke noge. Če misli, da sem res tu nekakšna garancija za zvestobo in poštenje? Pa očitno niti ne ve, da spada na smetišče zgodovine s svojim mehkužastim fukom, o katerem ima frajlica zdaj kar na lepem toliko povedati vsenaokoli. Tipček se še kar smehlja, vsako minuto dneva in noči. In kar noče opaziti, da se ji je že kar usodno skisalo, že zdavnaj prej, po vsej verjetnosti že pred kakšnega pol leta, ko je čisto zares pustila študij in šla kar za prodajalko. Edo jo še kar gleda kot eno boginjo. Kako je lahko en tak, ki je tako brihten na faksu, doma in z ženskami taka budala? Sicer pa bo kot doktor ekonomije prišel več kot prav in tipček lahko že zdaj sanjari o časih, ko ji ne bo več treba posrano prodajati pokrovk in zajemalk, o časih, ko jo bo preživljal sam, o časih, ko bosta naštančala čuda enih pamžev. Naj se mi zdaj še smili? To je torej Edo, ki ima vedno vse zapiske in jih tudi posoja. Tako se torej na tem svetu vrača dobrota.

Dvajset do sedmih, Tjaša me še vedno vleče za seboj, dolgo sva hodili, in tisto tam ni nobena lekarna, tisto je kar lepo oštarija, in to Iksipsilon, kjer kelnari Štrikec, in

tisti tam, ki se je tako razveseli, ni noben Edo, Edo po poklicu, pač pa Škis, ja, Škis, kot da ne vem, Škis, kdo pa drug, in jo cmokne prav mastno, in še po riti jo potreplja, no, pa mene, kar je res, je res, tudi prav lepo pogleda, res prijazno, in potem me Tjaša predstavi občinstvu, ki navdušeno tuli, »tale tukaj je Katarina, moja cimra, malo sem jo peljala na zrak, da se ne bo živa usmradila«. Pet do sedmih, silni dedci se zakrohotoajo, in potem se ne neha nazdravljati še na Gazdarico, na njeno zdravje in lepoto, ha, ha, ha.

Osmo se naredi medtem, osma ura, kar nastane. Kazalci jo naštrikajo, hudiči jo prikličejo. Do osmih so trajali tile najini randevuji, vsak četrtek. Poleti sploh nisva imela problemov s skrivnimi koticiki. Vse je laufalo, tenis pa so seveda igrali vsi drugi norci na tem svetu. V svojo sobo h Gazdarici te sicer nisem mogla prešvercati (se ti je pa že preveč upiralo vlačuganje po podnajemniških sobah) pa tudi sicer si bil mnenja, da se je mogoče onegaviti prav kjer koli. Potem pa sva posedala po kakšnih kafičih. Videti je bilo, da se ne bo nikoli nehalo. Zdaj naj ti pa verjamem, da zdaj zares hodiš tja, v tisto bedasto športno šolo? Ti Magda verjame? Ali se dela neumno še pred mano?

Še vedno bolje kot vsi ti tipi tukaj, Škis pa Štrikec in tako naprej. Ki jim je Tjaša očitno zgobcala vse o nama, če morda ne veš. Vse, česar ji ne bi smela povedati, pa sem očitno ji. Da šmiram s tabo, da se vse skupaj vleče, da se ne znaš odločiti in tako naprej. Pa vse tisto njihovo navdušenje. Nad tabo, ki te v življenju niso videli, nad mano, ki me očitno gledajo že dvojno, no, pa nad nama obema skupaj. Vse tisto govorjenje o tebi. Da si že zdavnaj potreboval prav nekaj takega, da si tako ali tako poročen s strašilom. Tako, da veš. In zdaj nazdravljajo nate, na pogum in na srečo. Da že enkrat izgubiš junfer, tako je

bilo rečeno. Tebe bi bilo konec, če bi vedel, da tile dripci tukaj vedo vse o tebi, pa čeprav te ne poznajo. Da nisem mogla biti tiho pred Tjašo? In zdaj: kar ve ona, ve očitno ves svet. Komaj čakam, da izginem, si lahko kar misliš. Ob desetih, nekaj takega. Ko rečem, da grem. Tipi so že preveč pijani. To itak. Me še kar trepljajo, no, pa že bolj na pamet. Vsaj tega ne vedo, da si me že pustil. Ničesar o tistem četrtku, ki je bil zadnji, nepreklicno zadnji, nevermore. Jih niti ne bi brigalo. Tjaša se reži, Škis me cmokne za slovo, naskrivaj se obrišem, ko pogledata proč. Pa greva. S Tjašo, ja, z njo. Se mi je kar prištulila. Tisto njeno navdušenje, to prenašati. Potem ko sem bila razglašena za prvovrstno odkritje. Tjaša, ta koza. Mar bi ostala kar tam in se še naprej kušvala s Škisom, če že misli, da se mora. Se ga magari še malo bolj zapila, če že misli, da se tako postane prava ženska. Ali pač kar koli. Ne pa da hoče kar z mano. In tudi gre.

Bo Magdi enkrat vsega tega že zadosti? Me bo napizdila? To je zdaj vprašanje. Kaj bi pa sploh lahko rekla? Da sem kurba in da naj neham nadlegovati njenega moža? Pošteno bi mi lahko zagrenila življenje, kako da ne pomisli na to?

Saj vem. S tem bi morala že zdavnaj nehati, s temi telefonijadami. To je že čisto noro. Četrтки ob šestih zvečer. Vse do tistega četrtka v januarju, ko te ni bilo, pač pa si me poklical in mi rekel, da te tudi ne bo, niti danes, niti nikoli več, naj se pomirim in te pozabim. Da me nisi vreden. To ti je tolažba. Sem mislila, da se mi bo kar utrgalo. Dokler me ni, ob tednu osorej, spreletela ena prav peklenska. Četrtek je bil spet, šesta ura. Pa mi je šinilo, da te pokličem, in to domov, da bom videla, kako kaj po novem zabijaš cajt. Z nekim prav pesjanskim veseljem sem zares poklicala in slišala potem prav to, kar sem vedela, da bom slišala: da

te ni doma, da si na tenisu. Vse to mi je Magda nadvse prijazno in ustrežljivo razložila. Pa kar ne morem, še vedno ne morem, da te ne bi klicala, vsak teden, točna kot smrt. Če se že moram tako mučiti, da kar naprej premišljam, s katero si zdaj, ko doma še kar naprej prodajaš isto štorijo. Tako da mi preostane samo še Magdin glas vsak teden, konec koncev sva v istem dreku.

Četrtek gre takole počasi h koncu, poletje se je pa komaj dobro začelo. Piše se leto 1998, in ne samo, da ne vem, da bom vsak čas okužena, niti o tem nimam pojma, da raziskave v zvezi z aidsom vendarle napredujejo in da že čez nekaj let to sploh ne bo več smrtna bolezen. Kmalu se bo zreducirala zgolj še na srednje težko kronično obolenje in pozneje le še na sitnost, na jemanje zdravil in redne preglede. Ko bo zame in tudi zate seveda že zdavnaj prepozno. In tako ne morem vedeti niti tega, da usoda že intenzivno spletkari proti meni, Davorju, se pravi tipu, ki me bo okužil, je pokvarila avto, in tako se s servisa zdaj vrača skozi mesto, da bi šel na vlak. Od blizu pa ni videti drugega kot poletni večer.

2

Tjaši pripovedujem, da sem izgubila mobitel, in jo sprašujem ali ga je mogoče kaj videla, kjer koli v hiši. Bolj tako govorim, bolj zato, da mi ne bi bilo treba poslušati njenega žežnjanja. Ptičica se ga je nacedila, in to prav pošteno, pridna punčka je že v rožicah, da jo je veselje pogledati. Mobitela seveda ni našla, hik. Sicer pa naj bi mi blazno pristajalo, pajsati se po telefonskih govorilnicah, po njenem sem ustvarjena zanje, staromodna in patetična, kakršna sem.

Kot vidiš, me Tjaša blazno ceni in spoštuje, skoraj tako silno kot jaz njo. Še dobro, da je nate čisto pozabila. Pač ni, da bi ji razlagala nekatere stvari, pa kakor koli. Je že tako, da bo danes spet treba v posteljo brez tistega občutka, da si me še pravkar imel. Pa če se še tako dobro spominjam prav vsega. Ker potem postane muka čisto vse, še tisti poljub, ki ga še danes čutim, celo vse bolj, se mi zdi.

Ida bi rekla, naj že pridem k pameti, klinca, le zakaj, pametna biti, to je pa sploh tisto zadnje, samo to imaš od tega, da te še hitreje pozabijo, ženska pamet je potuha za dedce, ja, to rečem zdaj Tjaši. Da bi jo videl! Kar objema me, tako je ganjena, napis bo jutri na sekretu ovekovečen, pri Štrikcu, če kaj vem. Kar se tiče Ide, ki se je morda celo še vedno spominjaš, ti lahko povem, da za razliko od Tjaše sploh ni bila vedno kura, da pa je zato še veliko bolj zabluzila, ko jo je enkrat zares zvililo. To je tista, katere imena si nisi mogel zapomniti, Nevemkakojižeime je bila zate. Ida in njena pamet, pa sploh vsa pamet na tem svetu, to ti je prav toliko vredno kot vsi tisti dedci, ki so kadar koli rekli, »saj vem, da boš pametna«, in take bi samo v rit še poslala. Če ti kdo to reče, je tako, kot da te je v zemljo zabil do nafte, takrat ti pa res samo truga še manjka.

Se vidi, da sem tudi sama že kar nekaj popila medtem? Ko vsaj tistega spomina ne bi bilo, joj, tistega, saj veš. Ki ga moram mučiti med zobmi, da me ob pamet spravlja. Očitno me je res prijelo, da boš vedel. Ker imamo menda zdaj poletje. In poletje naj bi imeli zato, da se zabavamo. Zakaj so se pa zbrale vse te zvezde tako lepo na kup, kot so se, če ne zato, da uživamo, pa da se dol dajemo kot kakšne srečne opice. Zrak, ki diši in trepeta, in morje, ki je tam daleč. Sama potuha, kamor koli pogledaš, lubčkanje, sladoledi, glasni pogovori med vožnjo s kolesi. Ne pa da greš, kot grem jaz, zjutraj spet v Dvor tiste postelje postiljat,

veceje pomivat, prte menjat. Pa izpiti, ki se sami že ne bodo naredili. Spet bo hudičevsko vroče.

Kaj pa, če je Magda že obračunala s tabo? A? Vidiš, na to pa sploh še nisem pomislila. In kaj potem? Kaj bi se sploh lahko zgodilo? Nakurila bi te, te privila, da bi vse priznal, in tako naprej. Pa mi noče dati veselja, da bi to izvedela, pač pa mrtvo hladno ali pa tudi malo sadistično opazuje, kako se še naprej trapim s tabo. In čaka, da se naveličam. Mogoče se pa na smrt zabava? Kaj pa vem. Bolj ko se naslaja nad vso tole muko, bolj korektno se obnaša, ko govori z mano. Če nisva kar obe enako perverzni, to se zdaj sprašujem. Se bom ponovno brihtala, tako kot vsak četrtek, s katero si pa zdaj, ko Magdi spet tako na debelo lažeš. Ne da bi vedela, da si bom enkrat še prerezala žile zaradi tebe, in to samo zato, ker ne bom zmogla poguma, da bi ti povedala, da sem te okužila. Tako se danes kratkovidno omejim na preklinjanje tebe, na preklinjanje prasičk, ki se ti, kot si zamišljam, nastavljajo kar vsepovsod, na preklinjanje Magde, ki prav gotovo ni neumna, ki po vsej verjetnosti pripravlja kakšno nadvse izvirno maščevanje. Preklinjanje Dvora, kjer delam že tretje leto zapored, preklinjanje Cvetke in vseh tistih postelj, preklinjanje sekretov, preklinjanje hotelirstva na splošno, preklinjanje gostinstva in turizma in vsega, kar paše zraven.

3

Tako da se znajdeva nazadnje na železniški, Tjaša in jaz, še sama ne vem, kako to, da kar naenkrat, najbrž sva za-

vili proti domu, pa nama niti ni zneslo prav do konca. In takrat zagledam Davorja!

Me niti ne prepozna, pa dobro, bolj se čudim, kaj sploh dela tukaj, še posebej, ker prav očitno čaka na vlak. Davor, tvoj kolega, strup za ženske, faker, ki vozi sanjske avtomobile, sedi zdaj na klopci in se prav pohlevno uklanja voznemu redu. Tvoj kolega! Ki te je ves dan gledal v službi in se zdaj vrača domov! Da me kar malo stisne, tip je res lep, še lepši, kot se ga spominjam. Zdaj, ko misli, da ga nihče ne gleda, pa še prav posebno. Ne boš nič ljubosumen? Misliš, da nisem že takrat opazila njegove športne postave? Zdaj pa vidim še nove detajle, prekrasna stopala na primer (v japankah) in čudovite dlani z dolgimi prsti. Tebe pa še vedno nikjer, da bi se zbal za mojo silno ljubezen do tebe. Ko bi že lahko vedel, kako plehko je človeštvo, samo zunanost je še važna. In te očitno sploh ne skrbi, ker nisem sama nič boljša!

Takole ves zaverovan sam vase in v minute, ki prepočasi minevajo, nikakor ne opazi, da že prav nesramno buljim vanj. Je že kar preveč zabavno, da ne ve prav ničesar o meni, jaz pa o njem tako rekoč vse. To, na primer, da se je zaklel, da z nobeno ne bo spal več kot enkrat samkrat, vem pa tudi, kako je v postelji z njim. Mi je Ida povedala, in bila je še dosti bolj zgovorna kot sicer, taka radodarnost z detajli, s tem da je bila tudi celota vredna spomina.

Ga v hipu zapazi tudi Tjaša, le kako ga ne bi. In tako ji rečem, kar brez veze, da ga bom še danes zapecala, da bo padel na prvo finto, grem stavit. Samo zato, da bi jo zajebavala, ko tako bulji vanj? Čisto preveč na živce mi že gre, tako se je bom vsaj znebila. In tako grem potem zares za njim na vlak, ko ta pripelje. Me prav zanima, kaj bo iz tega, si mislim, in se mi seveda niti sanja ne, kaj bo v resnici. Navsezadnje zmorem čisto zadosti butastega poguma,

da mu sledim še v kupe in se usedem točno nasproti njega, pa čeprav je ves vagon prazen. Taka pozna popoldanska vožnja pač, kot da bi tudi vlaki šli samo še spat.

Misli, da mi bo naredil kakšno posebno veselje, če mi bo dal vedeti, da je opazil mojo provokacijo? Ker niti migne ne, niti potem ne, ko še stopnjujem pritisk in buljim vanj s tistim papoglejmeže pogledom. Za okni se poletni dan še kar noče in noče končati. Se Davor sploh spominja, da je nekoč pred davnimi časi nabrisal Ido? Bi rekla, da ne, sicer pa je bilo itak od začetka vse mišljeno kot en tak potrošen fuk. Se še predobro vidi, da takih, kot je Ida, pri njem mrgoli.

Na koncu je vožnja čisto kratka, samo do prve postaje ven iz mesta. Zahojen kraj, da je groza. Usekana kot sem, mu še kar sledim, mimo tiste lope, ki jo imajo tu za postajo, mimo vrtičkov s fižolovkami, vse do zanikrnega bifeja. Ali vsi opicanjeni ljubljanski frajerji nazadnje poniknejo po kotičkih, kakršen je tale? Davor, ki sploh ne ve, da na veliko razkazuje pred mano svoje skrivno življenje, je tu kar se da domač, že kar preveč očitno se je sprostil. Kot da takšenle maneken prav zares lahko zaživi šele na dvorišču zanikrne gostilne, tam med mizami s plastičnimi prti. In postane presenetljivo naraven, že kar prijeten tam na stolu, ki je tudi plastičen. Ko naroči pivo, ga čisto počasi pijucka in prav očitno ne misli čisto na nič. Še najmanj pa na aids. Ki ga ni opaziti niti iz moje privilegirane opazovalske pozicije.

Se je kar nekam zvodniško naredil ta večer, ki je čisto zares prav izjemno poetičen. Ko se odločim, pa bodimo še čisto do konca nori, in ga kar ogovorim. Saj me menda ne more ustreliti, če ga prosim samo za ogenj? Da navsezadnje vendarle stopim iz sence in mu rečem za fajercajg. Ampak potem. Ko že prižge v zrak in čaka, da prislonim

zraven cigareto. Mu pa moram reči še za čik. In se začneva režat ko utrgana.

Očitno je usojeno. Ker se kar takoj razumeva. In tako niti ne popijeva do konca niti ne pokadiva. Pač pa pohitiva k njemu, takoj. Niti Ida ne ve, da tip stanuje v pritličnem stanovanju neke precej velike in precej lepe vile, ki jo tudi zagledam tam kar naenkrat sredi tiste pivsko vrtičkarske scene. Kaj takega med vsemi temi kurniki, ampak zdaj se veda ni, da bi se mislilo, kako naj to oboje paše skupaj. Sva tako rekoč v istem hipu tam v njegovi sobi in vse se zgodi v trenutku.

Zjutraj se zbudim potem ob njem, na jogiju, ki je postavljen kar na tla, v sobi, v kateri ni nobene omare, niti slike, pač pa surfarske dile in smučke po stenah za dekoracijo. Čisto nasproti postelje oziroma jogija pa največji televizor, kar se jih da dobiti. Nikjer nobenega ogledala, ki bi ga človek pripisal perverznežu.

Naj ti povem, da je stokrat boljši kot ti? Bi te vsaj zanimalo, kakšnega ima? Ga nočem zbuditi, ko vstanem, ker bo danes spet treba delati. Mora tudi on v službo? Kjer te bo videl, kot vsak dan? Ampak to ni več moja stvar, po-brigati se moram, da pridem čim prej spet v mesto. Niko-gar ne zanima, da bom danes prišla v hotel iz čisto druge smeri. Bi zanimalo vsaj tebe? Vsaj malo?

16

17

4

Sem se že okužila? Ali se bom šele enkrat v tretji, četrti rundi? Sicer pa niti pojma nimam, kaj sem si nakopala, pač pa se prav narahlo sekiram, ker nisem vzela zjutraj no-bene knjige s seboj. Kot da bi toliko študirala, kaj? Tako

ali tako mi je jasno, da ne bi bilo nič z učenjem, ampak vseeno. Vsaj mislim na to. Da mora biti enkrat že konec zabušancije. Bolje da me Cvetka ne dobi pri branju. Je treba počakati, da gre nazaj med svoje metle. Saj tja tudi spada. Bukla bi se potem peljala na vozičku, tam nekje med posteljnino. Saj je še povohala ne bi, ampak tako si vsaj lahko mislim, da ne bo treba premlevati o vsej tej bedi. Se mi začenja poznati, da ponoči sploh nisem šla domov in da sem res komaj kaj spala.

Danes se mi vsaj ni treba truditi, da te ne bi poklicala takole ob sedmih lepo v službo, sem preveč zanič, da veš. Še nekaj let, pa bo mogoče celo nekaj dni po sumljivem seksu vzeti zdravilo in zatreči virus, ampak, kot rečeno, se mi niti ne sanja, da bi bil Davor lahko pozitiven.

Cvetka me kliče, že spet. Je točna kot driska, ko sem v jedilnici, pa sploh. Ker se po njenem gostje ne menjavajo dovolj hitro, da bi bilo treba stalno viseti tam. Figaro sem, Figaro tja, med potjo pa lahko premišljam, če že hočem, o četrtkih. Ali pa o Magdi, po želji. Kako da ženska še ni popizdila, jaz bi na njenem mestu že zdavnaj. Nekaj takega lahko ugibam, medtem ko čistim veceje, ampak v tem hipu so trije prti že tako zamazani, da jih bo treba zares zamenjati. Jedilnica je podobna Titaniku, mislim takšnemu, kot je zdaj, po vseh tistih letih, gostje so pa kot grešne duše, ki se potikajo po dnu oceana. Medtem lahko premlevam, če že hočem, o vsesplošnem popizdjotu, da bi že enkrat morali prav vsi znoreti in si reči vse do konca, tako kot je. Imam pa na koncu samo še kuharice, njihove korajžne silhuete, pa njihove štorije o gostih. O tem in onem, pa o vseh skupaj. Izza posodja gledani naj bi bili še toliko bolj srčkani. Kako ga je kdo sral ponoči, take poslušam. Modre žene! Vse vedo! Kot bi bile zraven!

Zdaj pa me kliče Mirko. Moram takoj na recepcijo. Nikjer se ne vidi, da imam samo še nekaj mesecev življenja pred sabo, saj si bom prerezala žile kar kmalu potem, ko bom izvedela, da sem HIV plus.

5

Saj niti tega ne vem, da si se že zdavnaj ločil. Da si bil ločen že takrat, ko si začel z mano. Mi nisi povedal, saj nisi trapast. Kaj šele, da bi vedela, da se Magdi lahko samo še smilim. Bi takoj nehala klicariti, če bi vedela, da me lahko le še pomiluje. Tako da ženska že resno premišlja, da bi mi enkrat kar lepo povedala vse skupaj. Da sta že dolgo ločena, da pa si živel pri njej, ker pač nisi imel kam iti. Je že kar zgrožena, kako predrzno si me okoli prenašal, zares kot eno trapo, pa tudi ona je bila tukaj samo neke sorte strašilo, tako da si lahko opletal s svojo poročenostjo, kadar ti je slučajno tako bolje zneslo. Ker očitno ne vem niti tega, da si se potem vendarle odselil. Bi mi res povedala? Da ti je pred pol leta umrla stara mama in ti zapustila stanovanje? Imaš pa že svoje razloge, da takole skrivaš vse pred mano. Saj niti ni pretežko razumeti, še debil bi štekal, da se hočeš izogniti procesu lastninjenja, ki bi se neizogibno pričel, tako si vsaj misliš, me imaš pač za eno od tistih, ki morajo svoje zablode na koncu še okronati z zlato rinko, kaj takega pa te seveda ne mika. Kako bi te le, ko si pa iz ene take štrene komajda izplaval, zares, in osel gre menda tudi samo enkrat na led.

In tako si tudi to noč preživel v svojem novem starem stanovanju, na varnem pred mojim matičarskim zalezovanjem, svoboden, kot si vedno želel biti. Da se malo

usedeš, pa kak pir da odpreš, tako bolj na izi da je vse skupaj. Malo si sicer začuden, da ne rečem razočaran, si mislil, da bodo prelepe nimfomanke brez predsodkov kar ponorele za tabo, a se to nekako ni zgodilo. Tako da pošteno sekam mimo, če se že grem kakšno ljubosumnost in kakšno ugibanje v stilu s-katero-si-pa-zdaj. Saj ne morem vedeti, da se spet neutolažljivo dolgočasiš, da se vlečeš nakoli kot en smrkelj. Da se ti dnevi samo še raztegujejo in ponavljajo, takole med službo dopoldne in televizijo zvečer, no, in šankom, tudi vsak dan istem. Se lahko samo še vprašaš, kdaj bo že enkrat konec vsega tega celibata. Da ujagaš kaj luštnega, kaj prikupno lahkoživega, ponudba je naravnost izredna, tako da ni vrag, da se ne bi našlo še zate kaj užitnega, končno si pa tudi mene spoznal tako. Pa ni nikoli nič, niti v Iksipsilonu, sami neki mozoljarčki tam za tisto mizo, kjer sva midva posedala, in pa neke koze mladoletne, ki sploh ne opazijo, na kakšne malinovčke se obešajo. Drek pa potem vsi sklepi, da boš tokrat pamejše in da boš dal puncu že od samega začetka vedeti, da nisi za resne zveze, da pa znaš ceniti dobro zabavo, in da jo boš znal tudi prepričati, da je tako najboljše za oba. Samo pogleda te kakšna in se že pomanjšaš, za enega fotra te imajo vse skupaj, te škartirajo v sekundi. Čisto brez veze bodo potem vsi koprneči pogledi, vsako noč boš lopnil v posteljo sam kot v grob.

Se spominjaš juter, ko sem te klicala v službo vsak dan ob sedmih? Pogrešaš vsaj to? Ampak čudeži so se od takrat že nehali dogajati na tem svetu. Tako da bo samo nov delovni dan za naju oba, zate, ki moraš spet prestaviti svojih pet minut slave, in zame, ki sem danes vsa zmačkana, vsa nikakršna, taka, da bi se najraje kar treščila v eno izmed postelj in zaspala.

Zdaj pa telefon. Ob postelji, ki jo postiljam. Telefon, kako vztrajno. Pri miru naj bi ga pustila. Pa še vedno mislim, da si ti. Me bo še konec od vse te muke babje. Zvočenje iz te ali one sobe, kot kakšno noro zasledovanje, čeprav ob tej uri ni nikogar tu. Čisto podobno enim zblojenim živcem, ki ciljajo v prazno.

Ura preden grem domov se kar noče končati, nikakor. Pa kar nekam budna postajam. Medtem se je zunaj napravil velik dan, tak, kot se je obetal že navsezgodaj, in še hujši. Scena do doma bo sestavljena iz sončne bleščave, čisto pretirane, iz zbežljanega avtomobilizma po cestah in iz postav, ki mi bodo hodile naproti kot v hudih sanjah. Dvajset minut do Gazdarice. Na pol poti bo železniška postaja, ob tej uri zakamuflirana v mrzličnost. Da se nikjer ne bo poznalo, kako zvodniška zna biti s temi svojimi peroni, odhodi in prihodi. Ampak je tam že kar konec pravega mesta in tako te bom pustila daleč za sabo, da se eno uro dlje kot jaz tam pajsas v lastnem zosu. Nikoli več se ne bova med malico zmenila v kafiču na pol poti med hotelom in tvojo pisarno. Nikoli več te ne bom čakala, da se mi po službi pridružiš za kakšnim šankom. Vsega dvesto metrov narazen delava, pa se nisva še nikoli srečala kar tako po naključju. Tako da čisto brez veze zdaj zijam naokoli, nikjer te ne bo. Pač pa srečujem same smrtno resne, poslovno elegantne punce, sama štanca, ki je je bilo prepolno že na našem faksu, punce pač, ki ves kozmos obvladajo, sama zavzetost jih je, ob tem pa ne pozabijo še diskretno blesteti v novih čevljih, prav ubijalskih. Medtem ko progresivno peketajo po zgužvani ulici svojim advokatom in ekonomistom naproti, zaverovane v vizio sorazmerno visokih dohodkov, sorazmerno elegantnih avtomobilov z ugodnimi kreditnimi pogoji in sorazmerno eksotičnih potovanj. Takih je polna Ljubljana, nekje okoli

železniške pa kar na lepem poniknejo (se mi ne posreči ugotoviti, kam), tako da se kar razblinijo, s svojimi sorazmerno uspešnimi karierami vred. Jih ni nikjer več, in njihovih skrbno polikanih oblek tudi ne. To pač ni kraj za fine ženske, tu so le še srednješolke, in še to povečini le take z nekim darkerškim imidžem. Potem pa bo enkrat konec tudi postaje, podhodov in kafičev in vsega tega. Gazdaričina vila se pokaže že od daleč. Da se tem bolj zavedam, kako dolgo pot imam še do nje. In to pot naj odslužim do zadnjega koraka, v dežju in soncu, vseeno. Dokler končno ne postanem vredna, da odrinem vrtna vrata. Po osemsto metrih brez vsake sence in fatamorganah, ki jih srečujem. Sedemintrideset stopinj takole, potem si pa še predstavljaj, da je poletje čas za užitke.

Telefonske govorilnice, ki se mi bodo še zvrstile ob poti, ves čas vzdolž železniške. Kot da bo vsak hip pozvonilo iz katere, kot da bo zame, kot da boš ti. Dvajset korakov naprej je govora le še o štrajku avtobusarjev in o tem, kdaj bo že konec te more. Medkrajevni se menda ne dajo, če so že mestni vse popušili. In tako naprej, bla, bla, bla. Osemsto metrov, sem rekla, še do doma. In čistina ob poti, ki je taka, kot bi se v travi skrivali telefoni, samo zato, da bi zvonili zame, ker bi bil ti tako obseden, da ti še mobitel ne bi več zadoščal.

Še dobro, da imam sončna očala, za temi stekelci se lahko tudi cmeram, če mi paše. Kdo, če bi zakričala, bi me pa slišal med trumami angelov?

6

Gazdarica seveda ni neumna, da ne bi kdo tako mislil. Samo do hiše je treba priti, pa se vključi njeno vsemogočno oko. Vrtna vrata odrinem in je tu, pogled kakor z neba. Gledanje, ki je vsevedno, vsevidno, vsenadzorujoče in vsega vajeno. Zrklo v trikotniku, kakor božje, pa čeprav brez žarkov, gnadljivo zazrto iz svoje večnosti na nezadostnost zemeljskega. Samo še po potki je treba iti, po tistih kamenčkih, pa je že jasno, da se mu ne izmaknem več: drevesa so tu zato, da bi širila varljiv mir, da o rožah niti ne govorim. Vrtnice in vse tisto, čemur še imena ne vem, samo to opazim, da je pisano. Ker nimajo drugega dela, kot da kimajo v vetru, vsi ti nasadi. Tako je to tukaj, z vso to senco in z vso to listnato prisotnostjo. Tudi ptičice lahko prepevajo, če že hočejo, če se jim že da. Nič ne pomaga, da je trava pokošena in da stara kinka v gugalni mreži. Njen uč, samodejno vklopljen in tempiran na večnost, bo še kar naprej deloval, nadzoroval bo vhode in stopnišča, brez vsakega odpora bodo pred njim kapitulirali vsi skrivni kotički. Spodnja nadstropja, obljudena z upokoženimi učiteljicami, strme stopnice, tapete iz leta dva pa tri, preproge in svečniki. Še v spanju bo njen pogled mirno prehajal skozi ves ta vdovski kičeraj. Ona sama lahko tudi zasmrči, če že hoče, uč pa bo še kar v funkciji, ni skrbi, da ne bi bil. *Tam je njen zaklad in tam je njeno srce.*

Ampak je še daleč do njenega zveličanja, popoldne, ko se prikažem in ko vročina še vedno ni popustila. Toliko se bo še dvignila, da se prepriča, če ni slučajno Zorro, ki ji je prišel poljubit roko. Za silo bi bila zadovoljna tudi z Robinom Hoodom. Zakaj pa si je lakirala nohte, če ne prav za nekaj takega? Ker pa ne bo nobenega temnega

ogrinjala, ki bi plapolalo v vetru, ki ga ni, le jaz bom, ki se bom pobirala do hiše, bo z vzdihom omahnila nazaj v svoj prešvicani delirij, med postane memoarje.

Vse tiste stopnice, ki mi še manjkajo do vrha. Škripanje korakov in padanje prahu. Uokvirjene fotografije in stenske ure. In moj privilegij, da imam sobo v njenem stanovanju zgoraj. Tako kot vse poletje, ko imam žaluzije spuščene, pa vseeno ne morem spati, ne podnevi ne ponoči. Gazdarica spodaj na vrtu pa bo le zavila z očmi in ugotovila, da ni bilo vredno obrniti glave.

»Veš, da hodiš kot en desc!« se bo zadrila za mano.

Ti revica uboga. Je že jasno, da se danes ne more prav nič več zgoditi. Čez kakšno uro bo zaprasketal pesek na dovozu, to je Edo, ki pripelje Tjašo iz službe. Malo zatem bo trola tam na ovinku skozi lala še Jožico, staro čarovnico, tudi iz naše vile. To je že dolgo hiša samih bab, in še osamljenih povrhu, na vse mogoče načine zapuščenih, tu bo enkrat res še strašilo. Je pa tudi take navadne, čisto vsakdanje štale že več kot dovolj. Tjaša že tako vsak dan dobi živčni zlom, pa je komaj začela delati v trgovini, s šihta se vrača vsa nora. Tisti predpasniki in tisti lonci naj bi jo strli, cele dneve gledat vse to. Nič ne pomaga, da jo Edo vsak dan pride iskat z avtom in jo lepo mirno dostavi v toplo okrilje Tastare. Ozmerja še njega, in to kot bedaka. Če je že res tako miren, potem bi to lahko vsaj bolje skrival, s tistimi svojimi pomirjevanji jo le še bolj razkači. Ko sva sami, pa druga poje. Sploh če se ga malo nalijeva. Da sem ji morala povedati vse o tebi! Še dobro, da tega ne veš.